

[J. P. Jensen.]

handle om, det er det principielle i Lovslaget, som vi først og sidst maa hævde.

I Loven af 1922 blev der indført Bestemmelsen om en 50 m Afstand, indenfor hvilken Fiskere ikke maa sejle ind og udøve Jagt; de maa skyde ude fra Vandet, men de maa ikke skyde indenfor 50 m Afstand fra Kysten, for derfra vil de kunne skyde ind paa Land, og selvfølgelig er det strafbart at skyde ind paa anden Mands Grund. Men der er ogsaa en anden Interesse knyttet dertil. Langs Strandkanten, paa grundt Vand, findes en Del Plantevækst, hvori disse Dyr, som de ønsker at faa fat i, særlig Fuglevildt, skjuler sig; dem kan de ikke komme ind til, naar de ikke maa sejle derind. Det har hidtil været deres Næring, den maa de have Lov til at bevare. Det samme gør sig gældende for Fjorde, for Eksempel i Randers Fjord er der Steder, hvor Fjorden ikke er mere end 100 m bred; saa har kun Lodsejerne Ret til at færdes der, saa kan man ikke drive Jagt der. Det er et af de Forhold, vi ogsaa maa have ophævet.

Der er et andet Spørgsmaal, vi har set paa med lidt Misnøje, og det samme har den store Del af Landets Befolkning. Straks da denne Bestemmelse var indført — jeg tænker her paa Jagtkortene —, rejste der sig en Bevægelse Landet over, fordi enhver Mand, som skulde give 2 Kr. for et Jagtkort, var meget utilfreds. Der maa vi hævde, at Bestemmelsen om disse Jagtkort maa ophæves. Særlig er det urimeligt, at en Fisker skal betale et Jagtkort til 20 Kr. for at faa Lov til at drive sit gamle Erhverv: Jagt paa Søen. Det er ogsaa urimeligt, at en Mand, som lejer sig et lille Areal at drive Jagt paa, skal betale 20 Kr., naar den, der har de store Arealer at drive Jagt paa, faar Lov at slippe med 2 Kr. Jeg kunde tænke mig, at det kunde lægges ind under Forlystelsesskatten, saaledes at man kom til at betale efter en stigende Skala i Forhold til det Areal, man jagtede paa; saa først kunde der være nogen Mening i det; men det, at man har vendt det om og taget 20 Kr. af dem, der har mindst at jage paa, gaar ud over Fiskerne, de Folk, der har de mindste Midler og de mindste Arealer til Raadighed.

Derfor ønsker vi Jagttegnet væk. Derimod kan jeg sige, at angaaende alle de andre Forhold, dette Lovforslag omhandler, er vi villige til Forhandling. Vi kan saaledes forhandle om Fredningsperioderne; der er jo heller ingen Tvivl om, at naar

vi skal til at behandle dette Punkt i Lovforslaget, vil der blive fremsat lige saa mange Anskuelser, som der er Personer, og vi vil ogsaa faa at se, at det vil blive højst forskellige Synspunkter, der vil blive fremsat af de Deputationer, der vil henvende sig til Udvalget. Ligeledes kan vi forhandle om Straffebestemmelserne — selvfølgelig maa der være Straffebestemmelser for Overtrædelse af Loven. Endelig kan vi forhandle om Jagtmaader og Jagtomraader.

I denne Forbindelse vil jeg gerne nævne et Spørgsmaal, jeg er blevet gjort opmærksom paa. Jeg har saa tidt været med til i Amtsraadet at give Bevilling til at udsætte Gift, men jeg har altid fundet, der var noget urimeligt i denne Tilladelse. Ingen vil kunne benægte, at det at dræbe Dyr ved Gift, hvis det kan ske paa anden Maade, er en ganske urimelig Fremgangsmaade. Der skal ganske vist Landbrugsministeriets Tilladelse til, men jeg ved, at naar der fra Godser er sket Henvendelse til Landbrugsministeren, er der i overordentlig mange Tilfælde givet Tilladelse.

Det foreslaas nu i Lovforslaget, at det frit skal være tilladt at sætte Gift for Rotter og Mus, og det har jeg heller ikke noget imod, da det er den eneste Maade, hvorpaa man kan faa Ram paa dem; men der er en anden Dyreart, det burde være tilladt at udsætte Gift for, og det er Muldvarpen. Apotekere har gjort mig opmærksom paa, at de ikke frit kan handle med Gift til Udryddelse af Muldvarpen. I dette milde Efteraar ser man, hvorledes Græsmarker og Sædmarker er fuldstændig gennempløjede af Muldvarpen, og naar man nu har et Giftstof, hvormed man kan dræbe disse Dyr, synes jeg, det var rigtigt at give Tilladelse til at udsætte det. Det skal jo anbringes i Jorden, hvor Muldvarpen har sine Gange, og det vil altsaa være den Giftudsættelse, der vil frembyde mindst Fare for, at der kan ske Ulykker.

Derimod sker der megen Skade med anden Udsættelse af Gift; jeg har set mange Hunde, Køer og andre Husdyr blive dræbt af Gift, der var sat ud for Rovdyr — det er jo særlig Stryknin, det her drejer sig om. Jeg synes derfor, man skal være varsom med Udsættelse af Gift for Rovdyr. Ganske vist har den, der har udsat Giften Ansvaret, hvad der sker, men hvem har udsat den? Det er aldrig til at faa vide. Jeg er altsaa i det hele taget imod Bestemmelsen om, at der kan udsættes Gift for Rovdyr.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling, og jeg haaber, vi maa naa til et